

המצר של ההתפתחות

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-20.4.24

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים. הזדמנות נוספת במפגש זה, לעסוק במתרחש בעולם זה של בני אדם, באופן שבו אתם חוצים מצרים במסע ההתפתחות, באופן שבו אתם חוצים מצרים של תודעה.

אנו מבקשים לעסוק בנושא הזה במפגש זה, בין השאר משום שעולם זה שבו אתם חיים עובר גם הוא בתוך סוג של מצר. זה מצב שבו מכל צד ישנו לחץ להיות באופן מסוים. כאשר אתם מתמודדים בו זמנית עם לחצים, אתם הופכים להיות יותר דחוסים, יותר עצבניים, יותר מלחמתיים. זה קורה כעת באופן גלובלי, קולקטיבי אם תרצו, וזה קורה יותר ויותר לבני אדם בתוך מסע ההתפתחות האישי שלהם.

זה קורה כאשר אתם חווים בו זמנית את שתי התנועות, את שתי הדחיפות: יש את ההרגל אשר דוחף אתכם לחזור למי שהייתם, לחזור לחיות כפי שאתם רגילים לעצמכם, וישנו החדש, אשר כבר תופס נפח, המניע אתכם בנתיב שונה מזה שאתם רגילים אליו.

דמיינו שאתם ניצבים בין שני מגנטים, כאשר כל אחד מושך לכיוון שונה ומנוגד. החוויה שלכם בתוך זה הופכת להיות יותר דחוסה, יותר צרה. יש פחות אפשרות להתרווחות, פחות אפשרות לנינוחות. אתם עשויים להיות יותר עצבניים, יותר קצרי רוח, אולי אפילו יותר מתוסכלים.

אין צורך לבחור

אתם עשויים להאמין שעליכם לבחור אחר איזו תנועה או איזו דחיפה לנוע, אך זו אינה האמת. אתם אינכם באמת צריכים לבחור, אתם אינכם באמת צריכים לפעול. כל מה שאתם צריכים הוא להכיר יותר מבעבר במצב הנוכחי. כלומר, להכיר בתנועה המנוגדת שבתוכה אתם מתקיימים, ולאפשר לשינוי לקרות מתוך עצמו. לא להפעיל כוח להפסיק את זה או להפעיל כוח כדי לחזק את זה, אלא לזהות ולהיות בתוך המתרחש.

ההרגל לא להאמין

אנו מבקשים לעסוק בשתי הדחיפות הללו שאתם חווים. אנו מתחילים עם מה שאתם במידה רבה כבר מכירים, וזהו ההרגל שלכם, ההרגל לא לסמוך, ההרגל לא להאמין. מכל ההרגלים שלכם כבני אדם, זה ההרגל הוותיק והמקובע יותר מכולם.

אתם רגילים לא לסמוך - לא לסמוך על אלוהים, לא לסמוך על אנשים, לא לסמוך על עצמכם, לא לסמוך על מה שאתם חושבים או מרגישים ובוודאי לא על מה שאתם רוצים. אתם רגילים לא לסמוך על חלומות, אבל אתם גם רגילים לא לסמוך על דברים מוצקים. אתם רגילים לא לסמוך וכאשר אתם אינכם סומכים, אתם נמשכים פעמים רבות למה

שאינו טוב לכם, ומתנגדים למה שטוב לכם. אתם תיצרו מריבות במקום שבו יכולה להיות אהבה, ותתרחקו מאהבה כמו אדם אשר נמלט מאש בוערת.

אתם רגילים להרגל הזה, אתם מכירים את עצמכם באופן הזה, וזה חלק מהאתגר, בעודכם מבקשים להשתחרר מהרגלים ישנים. זה מאתגר משום שאתם מכירים את עצמכם באופן הזה. החיים, גם אם הם קשים, מוכרים לכם. להיות יותר סגורים, יותר מצומצמים, יותר מרוחקים, יותר שותקים, יותר מתעלמים, יותר נעלמים, אתם רגילים לעצמכם עם בעיות מסוימות ועם חוסרים כאלה ואחרים. אתם רגילים, וההרגל הזה נותן מידה של ביטחון, הוא נותן מידה של יציבות.

מהמקום הזה, החדש מאיים עליכם משום שאין בו יציבות, משום שאין בו ביטחון. אתם עשויים להרגיש טוב בתוך החדש אבל כאשר אתם מסתכלים על החדש מתוך נקודת המבט של ההרגל, אתם עשויים לא לסמוך גם על החדש. אתם עשויים להרגיש שזה לא יציב וזה לא אמיתי וזה אולי יגמר ואי אפשר להתרווח ואי אפשר להתמסר למה שעומד להיות, למי שאתם הופכים להיות. כל זה יוצר דחיפה אשר מושכת אתכם בכיוון מסוים, כמו ממגנטת אתכם לנתיב מסוים, שבו אתם רגילים ללכת.

הרצון לצאת להרפתקה

מנגד, ישנו החדש. החדש הוא מה שכבר בניתם, הוא מה שכבר ריפאתם ויצרתם וחיזקתם בעצמכם. אפשר לומר שהחדש הוא הנכונות שלכם לצאת להרפתקה, הוא הנכונות שלכם לפתוח דלת ללא ידוע ולנוע בעקבות מה שאתם מרגישים ורוצים, מה שאתם מזהים וחושבים, גם אם אינכם יודעים לאן זה לוקח אתכם.

הנכונות לצאת להרפתקה מבוססת על אמון, כך שהחדש מייצג את האמון שאתם בונים מחדש. אתם בונים את היכולת שלכם לסמוך ולקחת סיכון, וכאשר זו מתקיימת במידה מספקת אז אתם יוצאים להרפתקה. כלומר, אתם מנסים דברים חדשים, הולכים למקומות חדשים, מחליפים רצונות, מחליפים תלבושות, מחליפים תשוקות, פעולות, לעיתים חפצים, מקומות עבודה, מקומות מגורים, לעיתים אתם עושים דברים שמעולם לא עשיתם או מפסיקים את מה שכבר אינו מתאים יותר.

כל זה יוצר גם הוא דחיפה, כמו ממגנט אתכם בנתיב, שהוא חדש במידה רבה. מאחר וזה חדש, אתם חווים בתוך זה מידה של חוסר יציבות, ובו זמנית אתם חווים גם מידה של התלהבות. חוסר היציבות, כאמור, יכול לעורר פחד, אבל המקום הזה ממגנט אתכם אליו, משום ההתלהבות, ההתחדשות, שזה דבר מה שאתם רוצים.

להתקיים בין שתי הדחיפות

אתם נמצאים בתוך מצר. בצד האחד משיכה אל ההרגל הישן ומצד שני משיכה אל החדש והלא מוכר. כאשר אנו מתארים זאת, אנו מתכוונים לנקודה בזמן שבו אתם נמצאים, לא לנקודה בזמן שבה תקשור זה נמסר. העמידה בתוך המצר היא אינה חד פעמית; אתם מכירים זאת באופנים שונים בתוך מסע ההתפתחות.

מה ששונה בזמן זה הוא שהאנושות כולה נמצאת בתוך מצר. העובדה הזאת כמו מכפילה את האתגר. היא גם מספקת עוד מקורות של תמיכה אבל גם מגדילה את האתגר. לכן, התקשור הזה נכון לכל נקודה בזמן שבה אתם נמצאים, שבה אתם עשויים לעמוד בתוך

מצר, גם אם האנושות כקולקטיב אינה נמצאת באותה התמודדות. אין זה משנה. אם אתם מזדהים, אם התיאור הזה הוא נכון לכם כעת, בזמן שבו אתם נמצאים, בעודכם צופים או קוראים תקשור זה, אז אתם נמצאים בתוך מצר.

לחוות את התנועה המנוגדת

כפי שמסרנו קודם, אתם עשויים להאמין שעליכם לבחור, שעליכם לעשות משהו. זה טבעי, כמובן, משום שכבני אדם אתם מתורגלים בלעשות כדי לפתור בעיות. אתם פחות מתורגלים בלהרגיש בעיות ולתת להן להסתדר מעצמן.

כאן אתם מתמודדים עם בעיה שאתם אינכם יכולים לפתור, אבל אתם כן יכולים לתת לה להסתדר מעצמה. אתם אינכם יכולים לבטל את הדחיפות המנוגדות ואתם אינכם יכולים לכפות על עצמכם לבחור כך או אחרת ולשמור על שקט.

אתם יכולים לדרוש מעצמכם לבחור, ולעשות זאת במידה של כוח, אבל אז אתם עשויים לחוות מחיר שאתם משלמים על זה, משום שלא יהיה בכם שקט ולא תהיה בכם שלוה, ואתם לא תוכלו להמשיך במה שבחרתם בו לכאורה.

לכן, אנו מציעים שעליכם להיות בתוך המצר, להסכים לחוות את התנועה המנוגדת. כאשר אתם חווים את התנועה המנוגדת, ככל שאתם יכולים, תכירו את מה שכל תנועה או כל דחיפה מביאה איתה. תכירו את הפחד שדוחף אתכם אל ההרגל, תכירו את ההתלהבות שדוחפת אתכם אל תוך הלא ידוע. תכירו את הפחד שלכם מהחדש ואת הרצון שלכם בחדש בו זמנית. תנו מקום לפחד ומקום לרצון שלכם בו זמנית.

אשליית התקיעות

כל זה מאתגר לא רק משום שאתם אינכם אמורים לעשות, אלא גם משום שאז אתם עשויים לחשוב שאתם תקועים. אם אתם גם פה וגם פה, גם בתנועה הזו וגם בתנועה הזו, גם חוזרים לאחור, גם הולכים לעתיד, אתם עשויים להאמין שאתם תקועים בהווה.

האופן שבו שינוי מתקיים, כאשר אתם שוהים, הוא כה עדין וכה חמקמק, עד שפעמים רבות אתם עשויים שלא להרגיש אותו בכלל. אתם עשויים להאמין שדבר לא קורה לכם, שאין שום דבר שמתרחש, שיש רק ישן ורק חדש, רק תנועה לכאן ורק תנועה לכאן, ושאתם תקועים.

אם זו החוויה שלכם, אז אנו מבקשים ומציעים לזכור שאין זו תקיעות אלא שהייה. כן ישנה תנועה של שינוי מתוך זה, אבל היא מעבר לטווח ההרגשה שאתם יכולים לחוות. זה מתרחש אבל ברבדים אחרים, יותר עדינים, הרחק מטווח המודע שלכם.

לכן, באופן שעשוי לאתגר אתכם, אנו אומרים שמה שאתם צריכים כעת הוא יותר ממה שחסר לכם. אתם צריכים יותר לסמוך, למרות שזה בדיוק מה שחסר. ההרגל שלכם הוא לא לסמוך, הוא לא להאמין, ואנו אומרים שמה שיעזור לכם הוא לסמוך ולהאמין.

לסמוך, אם תרצו, על מה שאנו מוסרים, אבל למעשה זה לסמוך על האינטואיציה שלכם שמביאה אתכם למפגש זה, להיחשף למילים אלו. לסמוך לא רק על מה שאנו מוסרים אלא על האופן שבו הכול עובד, ולסמוך גם על כך שמגיע לכם הטוב ביותר.

ראויים לטוב ביותר

זה חלק עיקרי בהרגל שאיתו אתם מתמודדים, שאותו אתם חווים. אתם אינכם תופסים את עצמכם כראויים לטוב ביותר, אתם אינכם רגילים לחוות את עצמכם באופן הזה.

אנו באים ואומרים, אתם אכן ראויים לטוב ביותר, וזו אמת שכדאי לחזק. זאת מאחר ומתוך החיזוק של אמת זו אתם יכולים יותר בקלות לעבור מההרגל לחדש.

המעבר יקרה מעצמו. אתם כמו תצאו בהדרגה מההיפנוזה שבה אתם נמצאים. זו דרך טובה לתאר זאת משום שבמידה כזו או אחרת, אתם מהופנטים. אתם מהופנטים על ידי הרגל אשר מבטיח לכם שאם תפעלו בהתאם אליו דברים יסתדרו במקום, שאם רק לא תסמכו, אם רק תיזהרו, אז יהיה לכם יותר טוב.

אתם מהופנטים, ולחזק בתוכם את הידיעה שאתם ראויים לטוב ביותר יכול להעיר אתכם מההיפנוזה הזו. אתם עשויים לפתע להיזכר שאינכם צריכים להתפשר, שאינכם צריכים לוותר, שאינכם צריכים לא לסמוך, שאפשר ואף כדאי לצאת להרפתקאות חדשות. בהחלט.

אין זה משנה מה הוא הגיל שלכם, אין זה משנה מה הן המגבלות, תמיד יכולות להיות הרפתקאות חדשות. לפעמים באופן מצומצם מכפי שאתם מדמינים או מכפי שחוויתם בעבר, אך הרפתקה יכולה לקרות. כלומר, הליכה אל הלא נודע וגילוי של מה שמסתתר בתוכו, זה יכול לקרות, בהחלט.

זה מה שקורה לכם כבני אדם בזמן זה: אתם ניצבים בתוך מצר בין ישן לחדש, בין הרגל לבין הרפתקה. אנו מציעים לכם להביא מודעות וריפוי לכאב אשר אומר, "אני לא ראוי/ה", ולחזק בתוכם את הידיעה שכן, אתם ראויים לטוב ביותר. הריפוי והחיזוק יעזרו לכם לחזק את ההתמסרות שלכם אל הלא ידוע, אל הרפתקה, ואת המשיכה שיש בכם לאותו הרגל, להתפוגג ברובד נוסף. באופן הזה, אתם יכולים לחצות יותר בקלות את המצר, ובשלב מסוים פתאום להרגיש ולהבין שאתם כבר נמצאים בצידו השני.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך שלום.
טוהר.